

TORMENTUM
Jessica Lincke

JESSICA LINCKE

TORMENTUM

PATIENT 7

Tormentum: patient 7

© Jessica Lincke, 2023

www.jessica-lincke.com

Omslagsfotograf: Monique Raaijmakers Photography

Modell: Anna van Bragt

Grafisk form: Jacob Lincke

Korrekturläst av Johanssons språkkonsulteri

Tryckt av: ScandinavianBook.se

Första utgåvan, första upplagan: 2023

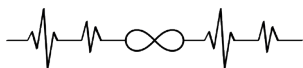
ISBN 978-91-527-7295-9

Av samma författare: Reningseld

Författarens förord:

Tormentum - patient 7 var från början en novell, inspirerad av the Stanford prison experiment som professor Philip Zimbardo höll på 70-talet. Skräcknovellen snappades upp av ett förlag och berättelsen byggdes ut till en kortroman. Ett halvår innan det planerade boksläppet gick förlaget i konkurs och jag funderade på vad jag skulle göra med den tabusprängande skräckromanen. Med hjälp och pepp från flera håll beslutade jag till sist att ge ut boken i en limited edition.

Varmt tack till dig som köpt, lånat eller plockat upp boken. Jag skulle tro att du är intresserad av skräck, kanske gillar du psykologi eller är nyfiken på det mänskliga beteendet. Tormentum hade inte kommit till utan dig och din nyfikenhet.

1

Min nya chef Matilda är både ung och ambitiös, och hon ger mig känslan av att hon vet mer än hon säger. Matilda är söt men högljudd och hon har eld i blicken, vilket jag tror är anledningen till att hon skrämmer mig. Hennes föräldrar kommer ifrån Finland och någon gång i början av nittiotalet satte de sin dotter på ett tåg till Sverige. Jag har hört kollegorna viska och spekulera om huruvida Matildas föräldrar helt enkelt inte klarade av hennes komplicerade personlighet. Jag vet inte varför jag nämner det, men det känns som att det är relevant för att förklara varför hon ibland betar sig så konstigt mot mig.

Hon har inte de säregna skandinaviska ansiktsdragen, utan hon ser mer ut att komma ifrån Baltikum. Det finns en skevhet i Matildas ansikte, som en miniförlamning, vilket gör att hon jämt ser ut att hänle. Men utseendet åsido är hon duktig på sitt jobb och det är väl det som räknas. Att vårda patienter med personlighetsstörningar är inte för de nervsvaga, särskilt med tanke på att många av dem har aggressionsproblem, empatilöshet och – i de värsta fallen – hallucinationer. Vad än patienterna ser eller hör (jag kan bara föreställa mig) så leder det ibland till våldsamma utbrott.

Matilda rör sig slentrianmässigt genom personalrummet med vickande höfter och en blick som suger tag. Hon ser på mig som om det bara är vi två härinne. Halvvägs framme vid mitt bord blir hennes steg bestämda, markerade liksom, som om hon vill komma fram till mig snabbare. Men det är hennes ögon som skapar en slags kortslutning i mitt huvud; för en sekund tror jag att hon ska kysa mig. Jag blir nervös, tittar ner i bordet och låtsas bläddra i min kalender. Anteckningarna är skrivna med olika bläck från högst upp och ända ner på sidorna. Här och var går de över varandra och ut i marginalerna. Vid sidan om mig står matbrickan och luktar

sjukhusmat, halvfabrikat, torrt och unket. Jag måste äta upp om jag ska hinna förbereda mig inför eftermiddagsmötet.

”Cornelia”, säger Matilda och lyckas låta både sävlig och hård på en och samma gång. ”Hur mår du? Du ser lite blek ut. Äter du ordentligt?”

Jag skruvar på min tallrik, petar runt den brända lasagnen som på något sätt ska verka aptitlig. ”Jag åt en stor frukost”, säger jag och försöker undvika ögonkontakt, eftersom hon gör mig så nervös.

Matildas porslinsbleka, smala händer håller hårt i en pappersmapp, naglarna med ljusblått lack trummar i takt med väggklockan. Det får mig att le. Hon sneglar på mig och en värmevåg sköljer över min hud.

Jag tittar hastigt bort, försöker med ren viljestyrka förhindra att genansen sprider sig till mina kinder. Runt omkring i personalrummet finns flera kollegor som skulle kunna misstolka situationen, jag vet att några av dem gladeligen vill missuppfatta det de ser. Mina känslor för Matilda är inget mer än professionella, det vore idiotiskt att kalla det för något annat. Hon bär ingen vigselring men har säkert någon partner, och jag ...

Åh, poängen är att jag inbillar mig. Ibland är det lätt att blanda ihop känslor, att inte kunna skilja på hunger och ångest, glädje och förälskelse. Det är inte samma sak och ändå ligger känslorna så nära varandra.

”Bor du fortfarande hemma eller har du lyckats hitta något eget än?” frågar Matilda och det gör mig besviken.

Jag har varit anställd här i två år och som chef borde hon ha lärt sig att jag avskyr kallprat. Varför kan folk inte prata om riktiga saker? Det gör mig obekvämt, men jag försöker slappna av, spelar med i de sociala regler som gäller.

”Pappa har köpt en söt, liten tvåa åt mig inte långt härifrån”, berättar jag och sträcker på mig. ”Den ligger mittemot kommunhuset och har badrum, sovrum, kaklat kök och fransk balkong.”

”Det låter trevligt”, säger hon utan ett uns av trevlighet i rösten.

”En tvåa, det låter lite stort för dig?”

”Jag behöver mitt space”, säger jag och utelämnar sanningen.

Jag kan inte berätta om Sally, att det egentligen var tänkt att vi två skulle flytta ihop i lägenheten. Jag skär loss en bit av den torra lasagnen, stoppar den i munnen och tuggar långsamt. Det var tänkt att jag och Sally skulle få vårt lyckliga-i-alla-sina-dar i den där lägenheten, ett rymligt hem där jag planerat hela inredningen så att Sallys staffli och canvasdukar skulle få sin egen plats i vardagsrummet. Vi skulle äta långa söndagsfrukostar i köket och jag skulle lära mig baka scones, och om dagarna var det tänkt att jag skulle kunna sitta i solskenet från fönstret med en bok i knät och se på när hon målade.

Det bränner till i hjärtat när minnesbilder bläddrar förbi inuti mitt huvud. Sally ledsen, Sally glad, Sally som vänder bort ansiktet från mig.

Jag får loss en till bit lasagne, tuggan växer i munnen och jag tror att Matilda pratar med mig. Hennes mun rör sig och foten klappar mot golvet. Men jag hör ingenting, känner mig helt bortdomnad och kall. Min kropp är tung, samma kropp som Sally hållit om och varmt, samma kropp som hon klämt och känt och älskat.

Jag vill inte bo ihop.

Att en människa med fem små ord kan rasera en hel värld är otroligt. Sju stavelser och sedan var det över. Det svartnade framför ögonen, och när yrseln lagt sig var hon borta, ute ur mitt liv. Den framtid vi skulle ha blev till fragment. Jag hade kunnat springa efter, böna och be om en andra chans, men jag är inte sådan. Istället för att kämpa för henne valde jag att gräva ner mig i jobb.

Jag sväljer hårt och tittar upp på min chef. ”Oj, förlåt, jag hörde inte. Vad sa du?”

Matilda hånler. Hon vet vem jag är, vad jag är, vad jag är kapabel till, och antagligen är det därför hon väljer just mig av alla i personalen. Hon skjuter undan min bricka och lutar baken mot bordsskivan. Hennes ögon är som bottenlösa hål och jag förlorar mig i dem medan hon upprepar sig.

”Jag sa att jag vill ha med dig i ett experiment som jag och några forskarkollegor ska genomföra under de närmsta veckorna”, säger hon och berättar att experimentet kommer ske i en övergiven lagerlokal ute på vischan.

”Hur länge håller det på?”

”Tre veckor”, säger Matilda och lägger fram några papper på bordet som hon pekar på. Hennes blick ser ut att analysera mig, som om hon försöker lista ut vad jag tänker, innan hon tillägger: ”Allt kommer ske under uppsikt. Det kommer inte hända något som du inte kan hantera.”

Jag skrapar ner min lasagne i soptunnan och låtsas att det är Sallys ansikte jag slänger bort. ”Och syftet med studien är ...?”

Matilda korsar armarna över bröstet. ”Jag och mitt forskarteam vill undersöka hur olika personligheter agerar när de utsätts för stress. Vi vill veta hur de – och du, givetvis – reagerar. De utvalda patienterna är inkapabla till att ha en fungerande vardag, de ligger samhället till last och jag vill förstå varför.”

”Och min roll är att under falsk identitet observera patienterna?”

”För en stressanalys”, nickar hon försynt. ”Jag behöver dig som en kontrast till de andra.”

Jag fortsätter skrapa, Matilda fortsätter prata och när jag blickar ner i soporna känner jag den kvalmig varma lukten från ruttet kött. ”Jag vet inte”, säger jag. ”Jag har rätt fullt upp med jobbet just nu.”

”Vi kan hitta någon som täcker upp för dig”, säger Matilda.

En osammanhängande bild dyker upp i huvudet. Det är en trappa, lång och ranglig, som aldrig tar slut. Den leder upp i mörkret och jag kvävs av den totala tystnad som omsluter mig. Jag ryser, gåshuden krusar sig under mina kläder. ”Bör jag vara orolig?” frågar jag.

”Inte ett dugg.” Men det finns en irritation som klingar i rösten när Matilda fortsätter. ”Projektet sker under civiliserade omständigheter. Allting kommer dokumenteras med video och mikrofoner. Dessutom övervakar vi forskare genom en spegelvägg. När de tjugoen dagarna är slutförda väntar sjuttiotusen kronor på dig.”

Ganska saftigt betalt för att sitta barnvakt åt neddrogade zombies. Dessutom: ju mer min ekonomi förbättras, desto större chans är det att Sally kanske tänker om. Hon ville inte flytta ihop, jag fick ingen mer utförlig förklaring än så. Men jag misstänker att det har att göra med pengar – såklart, för det har det alltid. Jag kan inte försörja oss båda och Sally är konstnär, det vill säga hon har ingen stabil inkomst. Men sjuttiotusen ...

Jag ställer undan brickan och synar papperen Matilda gett mig. I hörnet klibbar en brun kaffefläck över diarienumret. På väggen ovanför oss hörs matsalsklockan – tick-tack, tick-tack – och det känns som en nedräknare, som om vi inväntar att en bomb ska detonera.

Jag håller upp kaffe och sätter mig vid bordet igen. Lunchrasten lider mot sitt slut och jag vet att jag i vanlig ordning inte kommer hinna njuta av kaffet. Det brukar alltid bli så att jag tar med mig min halvdruckna kopp in på kontoret och mina patienter kommer sucka för ingen gillar kaffeandetränk.

”Nå”, säger Matilda och knackar med pennan i bordet. ”Intresserad?”

”Hur kan du försäkra mig om att studien inte kommer bli en trigger för patienterna?” säger jag och viftar med papperen. ”Jag menar, majoriteten av dem är traumatiserade, samtliga sitter inne på LPT. Det är välkänt att traumaoffer som utsätts för triggers kan flippa på en sekund och bli livsfarliga.”

Min chef öppnar munnen men avbryts av att en vikarie sätter sig med sin lunch vid mitt bord. Jag flyttar min kaffekopp, lutar mig mot Matilda och frågar dämpat var pengarna kommer ifrån.

”Vi har några investerare som intresserat sig för projektet”, svarar hon och ser så där blid och ofarlig ut som bara baltiska kvinnor kan, som små rådjur. Med tanke på Matildas yrkestitel borde hon egentligen se mer tård och trött ut, men att jobba ihjäl sig har motsatt effekt på henne – hon blir yngre och yngre för varje dag.

”Vilka investerare?” frågar jag.

”Alla detaljer är inte klara riktigt än, men platsen är vald och vi har börjat kika efter lämpliga kandidater.”

”Terapi och rehabiliteringscentrum Mentum”, läser jag och knyter händerna tills naglarna skär in i handflatorna. Förkortningen på anläggningen där studien ska hållas låter som en plats klippt och skuren för den här studien, men det säger jag inte högt.